

חטאת ציבור מתה.

ומסקנת הגמרא שממשנתנו משמע כדברי רב, שרבי יהודה נחלק עם חכמים בשני הדברים הללו. שלכן הוסיף רבי יהודה לומר, שכשם שכשמת אחד מהשעירים אחרי ההגרה, הנותר ימות ולא ירעה, כן הדין כשנשפך דמו של פנימי אחר שחיתתו, שמשתלח ראשון ימות. שכן מהדין הראשון אין ללמוד שלדעת רבי יהודה בעלי חיים נדחים, כי יתכן שנתכוון לומר שהשני ימות, כי חטאת ציבור מתה, אבל הראשון יקרב, כי בעלי חיים אינם נדחים. ולפיכך הוסיף לומר, שכשנשפך דמו של פנימי אחר ההגרה, מביאים זוג אחר, ומשתלח ראשון ימות, כי בעלי חיים נדחים.

דחויים שיש להם תקנה לדברי הכל

לעיל נתבאר, שנחלקו רב ורבי יוחנן בדין בעלי חיים שנדחו מהקרבה, ולאחר מכן בטלה סיבת דחייתם, האם חוזרים להכשרם או לא.

והובאו בסוגיה שני אופנים, שבהם הכל מודים, שבעלי חיים שהיו דחויים מהקרבה, כשבטלה סיבת דחייתם, הוכשרו להקרבה.

א. מחוסר זמן.

כל בהמה ממין הראוי להקרבה, משעה שנולדה, שבעה ימים ראשונים אינה ראויה להקרבה, ומיום השמיני היא ראויה, שנאמר, "שור או קשב או עז כי יגלד וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהָלְאָה יִרְצָה לְקַרְבָּן אִשָּׁה לֵה" (ויקרא כ"ב כ"ז).

ב. בעל מום עובר.

כל בהמה ממין הראוי להקרבה, אם ארע בה מום, כל זמן שהמום בה, היא דחוייה מהקרבה, אבל כשעבר המום, היא חוזרת להכשרה, שנאמר, "וימִיד בְּן נֶכֶר לֹא תִקְרִיבוּ אֶת לֶחֶם אֱלֹהֵיכֶם מִכֹּל אֵלֶּה כִּי מִשְׁחָתָם בָּהֶם מוֹם בָּם לֹא יִרְצוּ לָכֵם" (ויקרא כ"ב כ"ה), ללמד, שדווקא כשהמום במ לא ירצו, אבל אם עבר המום ירצו.

טעמי רב ורבי יוחנן בעניין בעלי חיים שנדחו

נתבאר, שלדעת רב, בעלי חיים שנדחו מהקרבה מכל סיבה שהיא, ולאחר מכן בטלה אותה סיבה, חזרו להכשרם.

- ואין לומר שלמד זאת ממה שמצינו שמחוסר זמן שהיה דחוי, כשבטלה סיבת דחייתו